

Српска дипломатија није имала „план Б“ за случај негативне пресуде у Међународном суду правде и зато сада покушава да спаси шта се спасти може

Добро је што Тадић схвата нешто што његови министри нису схватили, а то је да Србија ни случајно не сме поново да се конфронтира са ЕУ. Ово у интервјуу за Пресс поручује професор политичких наука и бивши амбасадор у Паризу Предраг Симић.

- Србија је данас ту где јесте зато што Милошевић није схватао да се мењају правила игре, а изгледа да то ни наша садашња дипломатија није баш најбоље схватила. У овом тренутку имамо међународну кризу у којој је Косово постало веома важно. Зашто је Косово нама важно, не треба да објашњавам. Али је Косово за НАТО и за западноевропске државе постало симбол на коме се доказује или губи примат у свету...

Од Србије се тражи да повуче предлог резолуције јер би она могла да изазове непотребан конфликт САД и УН. Да ли је то тачно?

- У овом тренутку, када је ЕУ подељена око Косова, српска резолуција би могла деловати као тачка раздора. Пет земаља које нису признале Косово морале би веома много да размишљају ком ће се царству приволети: царству земаљском, то јест ЕУ, или царству небеском, то јест ономе што Србија предлаже. Изношење српске резолуције било би јако непријатно, јер би она поделила ЕУ... Ево, нама су у Београд дошли Вестервеле и Хејг, а зашто није дошла Кетрин Ештон? Па, зато што ЕУ нема јединствену спољну политику све док и једна земља није са њом сагласна... Уколико би српска резолуција била изгласана, то би имало далекосежне последице по кохезију која данас постоји у трансатлантским односима. Исте последице би имала на ЕУ...

Када кажете да Тадић не сме да се конфронтира са ЕУ, да ли то значи да Србија треба да преформулише резолуцију, да је повуче или нешто треће?

- У дипломатији ствари никада нису црно-беле. У овом тренутку траје навлачење конопца између Београда и Брисела. Очигледно је да су дизгине спољне политике тамо где треба да буду, код председника државе, и да он покушава да да извуче шта се још извући може.

А шта је цена конфронтације?

- Ако се конфронтирамо са ЕУ, па зашто смо онда правили Пети октобар? Јер управо је политика пре Петог октобра Србију конфронтирала и ставила на ту ветрометину и ми смо постали врло важни за ЕУ као негативци које треба млатити. Проблем је што данашња генерација водећих политичара или не памти то време, или није била овде... Шта ћемо ми ако победимо у УН? Пошто не можемо да окупирамо ни САД, ни Немачку, ни Британију, ми ћемо практично довести себе у ситуацију у којој су земље попут Северне Кореје и Ирана! Ми ћемо се онда конфронтирати са организацијом која је наш национални интерес! Хејг и Вестервелле су нам врло јасно рекли да ни Британија ни Немачка дуго неће дићи руку чак ни за Споразум о стабилизацији и придруживању, а камоли за пријем Србије у ЕУ...

Па, по вашим речима, испада да треба да молимо Бога да у УН будемо поражени?

- У овом тренутку мислим да наша спољна политика тражи неки излаз. Излаз је да се резолуција усагласи са Бриселом, ако за то постоји простор. За нас би био џекпот ако бисмо добили заједничку резолуцију са ЕУ и ако би имали среће да текст не буде наш потпуни дебакл...

Спољна политика у функцији дневне политике

- У овом тренутку ходамо по концу. Ми кажемо да је наша спољна политика купила две године. Браво. Али, шта смо учинили за те две године? Десет година после пада Милошевића, Србија поново пада у исте замке и заблуде. Ми смо једноставно морали да се склонимо са те ветрометине и никако није смело да се догоди да ми будемо питање

на коме се одлучује питање заједничке спољне и безбедносне политике ЕУ, односа евроатлантских партнера и ко зна каквих великих тема. Морамо да нађено начин за дијалог са Косовом...

А ко би био саговорник на Косову?

- Тешко је српским функционерима да прогутају кнедлу и да седну са бившим лидером ОВК или са било ким сличним. Било би лепо да се на Косову деси неки Пети октобар, али се он неће догодити скоро. Ови првоборци ће дужи период бити на челу Косова јер тамо алтернативе нема... У крајњој линији, како год се завршило, ни ми ни Албанци се нећемо селити са Балкана. Мислим да смо ми после Петог октобра заборавили оно мало што смо научили у време Милошевића и почели смо да радимо оно што је и Милошевић радио, да правимо спољну политику зарад потреба унутрашње политике. Да бисмо добили насловну страну или првих пет минута у Дневнику радили смо ствари које су нам се лупале о главу.

(Прес)